SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová

Hráčka z Riviéry

HARLEQUIN

Heidi Riceová

HRÁČKA Z RIVIÉRY

Překlad

Petra Jelínková

Milá čtenářko,

Podruhé se v tomto měsíci setkáte s vnučkami řeckého miliardáře, který se rozhodl, že dívky, s nimiž se řízením osudu seznámil až v jejich dospělosti, se dobře provdají… i kdyby nechtěly!

Minulý měsíc, možná si ještě vzpomenete, to byl příběh nazvaný Vila na pobřeží, *v němž se se svým osudem setkala Winnie. A abychom nezapomínali na to, že pár jsou vždycky dva, tak pochopitelně i Eros, její šéf a milenec… a taky otec jejího dítěte.*

Tento měsíc se panovačný dědeček rozhodl, že jeho vnučku Vivi si za manželku vezme Raffaele… aby odčinil to, jak se k ní v minulosti zachoval. Je v tom ale háček… a v tom háčku je další háček. Jaký, na to už musíte přijít sama! Příběh se jmenuje Snoubenkou na chvíli.

Vždycky rád v dopise upozorňuji na knížky na pokračování, to ale neznamená, že by mé další příběhy v tomto měsíci byly nějaké popelky. Leda snad v tom smyslu, že hrdinka každé z nich se v jednu chvíli promění na princeznu. Aspoň pro toho pravého prince!

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

HRÁČKA Z RIVIÉRY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claiming My Untouched Mistress

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Petra Jelínková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5177-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5185-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5181-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Snažila jsem se ovládnout v návalu paniky, která mě zachvátila, když jsem si přečetla nápis na monackém kasinu Danteho Allegriho.

VÍTEJTE V INFERNU.

Impozantní fasáda budovy z osmnáctého století ve třpytivém světle středomořské noci pohádkově zářila – a já se cítila ještě víc jako podvodnice ve značkové róbě z druhé ruky a nepohodlných jehlových podpatcích, které jsme se sestrou koupily na internetu. Ale buď to udělám, nebo zničím svou rodinu.

Prosím, bože, ať tam Dante Allegri dneska večer není.

V posledním měsíci, kdy jsem se na tuto noc připravovala, jsem viděla desítky Allegriho fotek a přečetla tucty článků o něm. Děsil mě jako konkurent, ale děsil mě i jako ženu.

Allegri byl známý svou bezohledností a tím, že se vynořil ze slumů v Neapoli a vytvořil miliardové impérium kasin v Evropě i Spojených státech. Pokud mám hrát proti němu a on odhalí systém, který jsem vytvořila, nebude se mnou mít žádné slitování.

Mořský vítr z přístavu pod kasinem mi zježil vlasy vzadu na krku, jež unikly z propracovaného drdolu, který mi sestra z neposlušných kudrn tvořila celé hodiny. Zachvěla jsem se, ale věděla jsem, že v teplé letní noci mi doopravdy zima není – mrazilo mě strachem.

Nestůj tu jako figurína a hni se.

Zvedla jsem lem šatů a vyšla po mramorových schodech k hlavnímu vstupu. Snažila jsem se udržet rovná záda a dívat se dopředu. Bankovní směnka na milion dolarů, kterou jsem si vypůjčila od švagrova poskytovatele půjček, mě tížila ve třpytivém psaníčku na zápěstí, jako by vážila několik tun.

„Pokud chcete zahodit tolik peněz, je to vaše rozhodnutí, slečnou Trouvéová, ale zítra si pro všechno přijdu, ať se děje cokoliv."

To byla slova Bruta Severina, Carsoniho gorily, která mi pořád zněla v hlavě a ze kterých mě mrazilo v zádech.

Tohle je moje poslední šance zachránit nás před hrozbami a zastrašováním a před ztrátou nejen rodinného domova, ale i hrdosti a sebeúcty. Právě o to nás sestřin manžel Jason připravil před dvanácti měsíci poté, co prohrál celé jmění v ruletě u Allegriho.

Selhání dneska nepřipadá v úvahu.

Přistoupila jsem k ochrance u vchodu a podala mu svůj průkaz. Modlila jsem se, aby Carsoniho padělatel odvedl tak dobrou práci, za jakou jsme mu zaplatili. Strážný přikývl a kartičku mi vrátil. Ale panika se nevytratila.

Co když můj systém nebude fungovat? Nebo mě čeká víc překážek, než jsem čekala? Neměla jsem čas ho pořádně otestovat – a nikdy jsem ho netestovala na hráčích Allegriho kalibru. Jak můžu vědět, že obstojím? Jsem matematický génius, ale ne hráčka pokeru, proboha!

Vstupenka na dnešní hru stála jeden milion eur. A byl to milion eur, který jsem si nemohla dovolit prohrát.

Pokud tam bude Allegri a rozhodne se hrát – občas to podle mých výzkumů dělal, a porazí mě, tak nejen, že navždy přijdeme o Belle Rivière, ale budu

Carsonimu dlužit další milion eur, který nemám jak splatit. Prodali jsme sice většinu cenností a nábytku, ale to pokrylo jen úroky Jasonovy půjčky, které nám Carsoni účtuje od doby, co Jason zmizel.

Prosím, prosím, bože. Ať tam Allegri není.

Dveřník pokynul vysokému, pohlednému muži u vchodu do hlavního patra. Připojil se k nám.

„Vítejte v Infernu, slečno Spencerová," řekl ten muž. „Jsem Joseph Donnelly, manažer kasina. Máme vás vedenou jako jednu z členek dnešního klubu." Tázavě si mě prohlédl, očividně nebyl zvyklý, že se někdo mého věku a pohlaví účastní exkluzivního týdenního turnaje v pokeru. „Je to správně?"

Přikývla a snažila se tvářit, jako bych sem patřila – což nebyla pravda, ačkoliv má matka byla vnučkou francouzského hraběte.

„Slyšela jsem, že hra v Infernu je velkou výzvou," řekla jsem. „Doufala jsem, že se zúčastní i pan Allegri," zalhala jsem hladce a hrála holčičku zhýralou až do morku kostí. Pokud mě život s matkou něco naučil, tak tvářit se sebejistě, i když uvnitř se cítíte úplně naopak.

„To, jak působíš, znamená všechno, ma petite chou. *Pokud si budou myslet, že jsi jedna z nich, tak nezklameš."*

Manažer kasina se na mě hladce usmál a já čekala, že uslyším slova, ve která doufám – že se můj výzkum vyplatil a Dante je dneska večer v Nice a užívá si s tou svou modelkou.

„Dante tu dnes je, jsem si jistý, že si výzvu užije." Nejdřív jsem si Donnellyho slova ani neuvědomila, pak mě tvrdě zasáhla.

Ne, ne, ne.

Nasadila jsem úsměv, stejný úsměv, se kterým jsem na matčině pohřbu přijímala kondolence novinářů, kteří ji celý život pronásledovali, zatímco jsem se uvnitř otřásala žalem.

Strnule jsem se nechala zavést k místu, kde jsem uložila zálohu, o kterou si nemohu dovolit přijít.

V hlavě jsem si přehrávala všechny možnosti. Můžu z toho teď vycouvat? Vymyslet si nějakou výmluvu? Předstírat, že mi není dobře? Protože to bych ani nelhala – žaludek se mi zmítal jako v rozbouřeném moři.

Allegri je jedním z nejlepších hráčů pokeru na světě. Nejen, že přijdu o peníze, ale pokud prokoukne můj systém, tak dostanu zákaz do všech normálních kasin. Už nikdy nedostanu šanci Jasonovu prohru získat zpátky.

Ale ačkoliv jsem se snažila něco vymyslet, věděla jsem, že vycouvat nemůžu. Riskla jsem, že tu Allegri nebude, a prohrála jsem. Ale do dnešní hry jít musím.

Než jsem dostala šanci ukočírovat ten ochromující strach ze hry s Allegrim, uslyšela jsem hluboký hlas.

„Joe, Matteo mi řekl, že všichni hráči dorazili."

Rychle jsem se otočila a stála tváří v tvář muži, který mě děsil ve snech už celé měsíce, ode dne, kdy jsem začala pracovat na schématu, jak osvobodit rodinu z dluhů. K mému zděšení byl Allegri ještě vyšší, širší a ničivě krásnější osobně, než v plátcích a bulváru, které jsem sledovala.

Věděla jsem, že je mu teprve třicet let, ale ostré rysy tváře a nepopiratelná síla uvězněná v drahém smokingu dávaly jasně najevo, že jemnost a nezkušenost mládí – pokud někdy vůbec byl jemný a nezkušený – ho dávno opustily. Vyzařovala z něj síla, moc a děsivá arogance. Ne, arogance ne. Arogance naznačuje něčí pocit sebejistoty nepodložený reálnými schopnostmi. Tento muž si však byl svých schopností zcela vědom a byl připravený je bezohledně využít.

Jeho jasně modré oči mi přejely po tváři – a jedno tmavé obočí se o zlomek centimetru zvedlo. Rychle si prohlédl i mé tělo. V provokativních šatech jsem se cítila jako nahá a vzduch se mi vytratil z plic, jako

by ten tenký satén byl železná panna, která ho ze mě vymáčkla.

Oproti pohledům, na které jsem si v průběhu let zvykla od Carsoniho a jeho chlapů, z toho Allegriho se mi nechtělo zvracet, ale přesto mě hluboce rozrušil. Jako by mi do útrob klesla těžká váha a kůže mi zabrněla jako zasažená elektrickým proudem. Jeho pozornost mě vzrušila a vytočila, líbila se mi, ale zároveň i bolela. Má reakce mě samotnou šokovala, protože jsem ji nedokázala ovládnout. Stehna se mi rozechvěla, prsa se dmula proti korzetu a já se musela ze všech sil snažit, abych nezačala lapat po dechu.

„Přesně tak, Dante," odpověděl šéfovi Joseph Donnelly. „Toto je Edie Spencerová," dodal a vytrhl mě z transu, který mi způsobila Allegriho přítomnost. „Právě přijela a doufá, že si s vámi dnes večer zahraje."

V Donnellyho hlase zaznělo pobavení, až jsem zamrkala, a zalila mě vlna paniky, která se zvětšovala spolu s tou zvláštní bolestí v mém těle. Jako by už nebylo dost zlé, že jsem dobrovolně vstoupila do jámy lvové, tak jsem do toho lva ještě šťouchala bosou nohou.

Allegri mě přejel pohledem a netvářil se, že bych na něj udělala bůhvíjaký dojem.

„Kolik je vám přesně let, slečno Spencerová?" zeptal se a poprvé mě oslovil přímo. Mluvil dokonale anglicky s lehkým americkým i britským přízvukem a jen jemnou známkou jeho italského původu.

„Můžete tu vůbec legálně být?" dodal a já se celá naježila. Už je to dávno, co jsem byla dítě, nikdo tak se mnou nemá co jednat.

„Samozřejmě. Je mi dvacet jedna," řekla jsem vzdorně, což nejspíš nebylo moudré, ale to, jak se na mě díval – nebo jak mě doopravdy viděl –, mě rozrušovalo a celé tělo mi hořelo zvláštním pocitem.

On na mě dál zíral, jako by se mi chtěl podívat až

do duše, a já se nutila nepřerušit oční kontakt. Hluk z hlavního podlaží kasina, kde evropská miliardářská elita pokoušela štěstí v ruletě a dalších hrách, se rozplynul ve vzdálený šum, zatímco si mě ten muž prohlížel – vnímala jsem tlukot vlastního srdce, jak se snaží prorazit žebry ven.

„Jak dlouho hrajete Texas Hold'Em, slečno Spencerová?" zeptal se a zmínil přitom druh hry, kterou mají profesionální hráči nejradši.

S pěti kartami obrácenými lícem nahoru uprostřed stolu a dvěma kartami na ruce každého hráče vyžaduje texas hold'em značné schopnosti v propočítání všech možností a nebezpečí, ale samozřejmě to chce i trochu štěstí. A v tomto spočívá můj systém. Vyvinula jsem matematický vzoreček, který bere v úvahu sázení ostatních hráčů, což mi dá v průběhu hry výhodu. Ale pokud si někdo všimne, že to propočítávám, budu mít průšvih stejně jako hráči, kteří počítají karty v blackjacku.

Jakmile kasino zjistí, že hráči počítají, dostanou doživotní zákaz a jejich výhry propadnou – dokonce i když se jejich počínání přísně vzato nepovažuje za podvádění. Nic takového nemůžu riskovat.

„Dost dlouho," dopověděla jsem a předstírala sebejistotu, kterou jsem necítila.

Moje matka měla v jedné věci pravdu. Vzhled znamená všechno. Pokud chci vyhrát, nemohu tomuto muži ukázat jedinou slabinu. Sebejistý vzhled a sebeovládání jsou důležité, pokud chcete vypadat sebevědomě. Pokud ho přesvědčím, že jsem přehnaně sebejistá, tak i to by mi mohlo pomoci – bude to dvojitý bluf, protože pak mě začne podceňovat.

Jeho ničivě krásná tvář zůstala netečná, ale v očích se mu zajiskřilo a čelist se mírně napjala, což přivedlo můj pohled k jizvě nad jeho horním rtem, která naznačovala, že se svým nafoukaným chováním už

někdy narazil. Cítila bych se ale vítězněji, kdyby mě v útrobách pořád netížil ten zvláštní kámen, který vážil snad několik set liber – a kdyby mi po kůži nepřejížděl elektrický proud.

Co se to se mnou děje? Na žádného muže jsem ještě nikdy takto nereagovala.

„Tak na to se podíváme, slečno Spencerová," řekl a obrátil se k manažerovi kasina. „Doprovoďte slečnu Spencerovou do salonu, Joe. Představte ji ostatním hráčů z klubu milionářů." Mrkl na hodinky, protože byl zase čas věnovat se byznysu, i když z něj pořád vycházel žár a mužnost, ze které se mi podlamovala kolena.

„Musím si promluvit s Renfrewem, ale do půl hodinky budu nahoře," dodal. „Pak můžeme začít."

„Připojíte se dneska večer ke stolu?" zeptal se Donnelly mírně překvapeně.

„Ano," odpověděl hluboký hlas, který mě pošimral po všech těch rozpálených místech na těle. „Nikdy necouvnu před výzvou, zvlášť, když je vyzývatelkou krásná dáma."

Moment mi trvalo, než mi došlo, že *já* jsem ta krásná dáma, možná i proto, že pohled, kterým mě sjel, než se otočil k odchodu, nenaznačoval, že to považoval za kompliment.

Ale když mě manažer kasina vedl k výtahům, nemohla jsem z Allegriho zad spustit oči. Široká ramena vypadala hrozivě, ale v dokonalém večerním obleku i hrozně přitažlivě. Dav se před temnou postavou kráčející místností rozdělil, aby jí vytvořil místo.

Musím dnes vyhrát, za každou cenu – záleží na tom budoucnost mé rodiny. Ale v těle mi pulzoval nepředstavitelný žár a moje smysly po tomto krátkém setkání podlehly naprostému zmatku. Zmocnilo se mě hrůzné podezření, že už jsem možná prohrála.

DRUHÁ KAPITOLA

Edie Spencerová byla záhadou, kterou jsem nedokázal vyřešit, a to mě přivádělo k šílenství.

Hráli jsme už přes tři hodiny a já stále nepřišel na kloub jejímu systému. Nedokázal jsem rozklíčovat ani její náznaky – takřka neviditelné fyzické reakce, které si hráč ani neuvědomuje, ale každý je má, když zvažuje svůj další tah. A důvod, proč jsem ji neodkázal odhadnout, byl stejně tak překvapivý. Nemohl jsem se soustředit na hru, protože jsem se až moc soustředil na ni.

Její výhry zatím sice byly skromné, ale postupně se zvyšovaly, na rozdíl od ostatních hráčů u stolu. Podařilo se mi zbavit se všech kromě jednoho, a tak jsme u stolu zůstali jen tři. Ale zatímco můj přítel Alexi Galanti, majitel stáje formule jedna, právě prohrával svůj poslední milion, Edie Spencerová seděla na hezké hromádce žetonů, která byla skoro stejně velká jako ta moje.

Věděl jsem, že musí používat nějaký systém, který je možná ještě chytřejší než můj. Mou touhu ji odhalit však přebíjela touha svléknout z ní ty provokativní šaty. Krajka přes výstřih mě rozptylovala a já umíral touhou odhalit jemnou pokožku pod ní.

„Zvedám na dvě stovky," řekl Alexi a hodil na stůl několik stotisícových žetonů, čímž zvedl sázky.

Já frustrovaně sledoval, jak Edie štíhlými prsty

zvedla své karty ze stolu a znovu si je prostudovala. Chtěl jsem Alexiho dostat ze hry, abych si se slečnou Spencerovou mohl zahrát sám, ale Alexi byl dobrý hráč. Proto se musím soustředit a nenechat se obalamutit tím výstřihem na druhé straně stolu. Ztuhl jsem očekáváním a vzrušením při představě, že ji budu mít sám pro sebe. Míchání sexuality s pokerem nikdy nebyla dobrá strategie. Ale když jsem si sledoval, musel jsem si přiznat, že to nebyla jen její krása, která mě už hodiny přiváděla k šílenství.

Dole pod schody, když jsem se jí vyptával na věk, jsem zaznamenal její jiskru a ta mě vzrušila. Poprvé za dlouhou dobu jsem vycítil výzvu a chtěl jsem přistoupit na její hru. Jenže od toho okamžiku pod schody jsem z ní tu jiskru už nevyloudil.

Její pleť zůstala bílá a chladná, ruce měla složené v klíně, pokud zrovna nekontrolovala karty, dýchala pravidelně. Jasně zelené oči, které mě dole tak upoutaly, se už s mýma nespojily.

A ačkoliv mě nedostatek očního kontaktu vytáčel, protože jsem kvůli tomu nedokázal přečíst její hru, vzrušovalo mě to čím dál víc. Neskutečně jsem si přál vidět ten zelený plamen znovu plán.

Nelíbilo se mi to. Nikdy se u hracího stolu nenechávám rozptýlit fyzickými touhami, ale ještě méně se mi líbilo to, že jsem nechápal, co je na ní tak svůdného.

Pro začátek, bylo jí teprve dvacet jedna let a vypadala ještě mladší. Když jsem ji viděl poprvé, tipl bych jí tak devatenáct, maximálně dvacet. V odhalujících šatech a s těžkým líčením očí a se svou štíhlou postavou působila jako dítě navlečené do matčiných šatů

Mladé ženy mi nikdy po chuti nebyly. Obecně preferuju starší ženy, než jsem já, zkušené ženy lépe plní moje choutky v posteli, lépe se s nimi povídá a hlavně – neinvestují do vztahu příliš a nepoddávají se moc emocím, když jim dám drahý dárek na rozloučenou.

Rovněž jsem nikdy netoužil po ženě, která mi nevysílala jasné signály, že si chce trochu zařádit v posteli. Popravdě řečeno, když jde mladá žena do hry s vysokými sázkami, obvykle hledá trochu obojího – otestovat svoje schopnosti u stolu a potom i svoje umění v mojí posteli. Tomu svádění jsem až dosud odolával.

Tentokrát ale ne.

Samozřejmě je možné, že chování slečny Spencerové je jen hra, aby mě zaujala. Pokud je to tak, musím jí za novou taktiku přiznat body. Ale stejně to neřeší otázku, proč pracuje tam efektivně.

Tak v čem tedy spočívá ta její záhada? Na kouzlu okamžiku a jediné jiskře? Nebo možná na výzvě, kterou představuje? Jak je to dlouho, co jsem poznal ženu, která je tak těžko čitelná?

Studoval jsem její hru, nemohl jsem od ní odtrhnout zrak a nutil jsem se k soustředění. Ta dívka je stejná jako ostatní dědičky, která jsem za ta léta v byznysu potkal. Byly to rozmazlené, privilegované dcerky milionářů, aristokratů, dívky z evropských královských rodin a z rodin arabských šejků, které v životě ani den nepracovaly a neznaly význam toho, když někdo něco chce. Hrály, aby zažily ve svých zbytečných životech trochu vzrušení – ale neuvědomovaly si, že pokud peníze nemají žádnou hodnotu, risk při hazardu také nemá žádnou cenu.

Navzdory mému odhodlání přenést se přes to, jak na mě působila, mi pohled stále klouzal k jejímu výstřihu a v podbřišku mi hořelo.

Pleť jí v tlumeném světle mladistvě zářila, hluboký véčkový výstřih šatů pod krajkou odhaloval pevná, alabastrová prsa. Pod saténovou látkou se zřetelně rýsovaly bradavky, což byla zřejmě jediná tělesná reakce, kterou neměla pod kontrolou.

Toho bych mohl využít… Ale neskutečná potřeba

ji svléknout ze šatů, odhalit ty delikátní kopečky a ochutnat je jazykem, ve mně nevzbuzovala pýchu na vlastní sebeovládání.

„Skládám," řekla a podala karty Aleximu, který rozdával – a vyhnula se přitom mému pokusu ji přimět, aby odhalila, co má za lubem.

Kousl jsem se do jazyka, aby nezaklekl jako zatracený zelenáč. Jako by však dívka mou frustraci vycítila, podívala se na mě. V tom kratičkém okamžiku, kdy se naše oči setkaly, jsem zahlédl záblesk ohně. Celým tělem mi projel žár.

Její hruď se zvedla a klesla a pak se opět uklidnila. Bradavky se však pod látkou rýsovaly o něco výrazněji.

V útrobách mě šlehla touha a já konečně aspoň část její záhady vyřešil. Je to jen maska. Celý ten její zjev je jen maska.

Ať Edie vymyslela jakýkoliv systém, právě odhalila svou hlavní slabinu.

Možná je v některých ohledech stále záhadou, ale jednu věc jsem věděl naprosto jasně – touží po mně stejně jako já po ní. A z nějakého důvodu to chce skrýt. Díky čemu mám nad ní navrch, protože je to slabina, které mohu využít.

V rozkroku mi zahučela horká krev.

Je to slabina, které využiju a bude se mi to velice líbit.

Tak do toho, bella.